

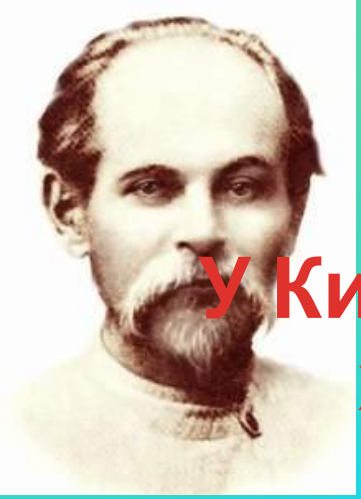
Хоровий спів в Україні

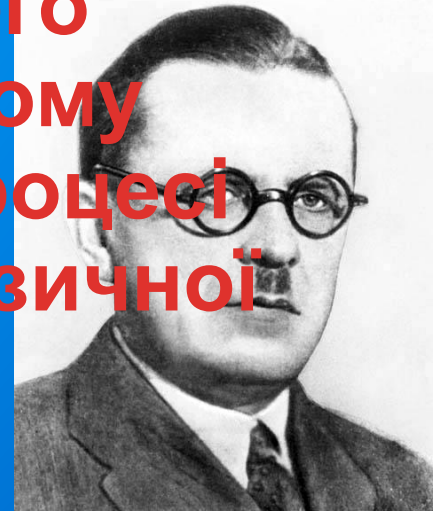
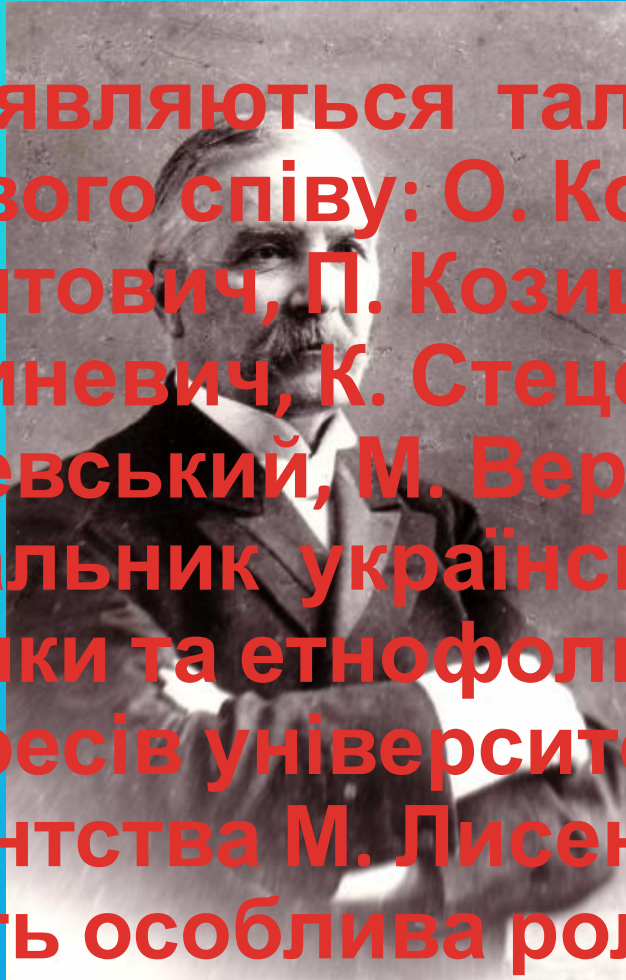
Підготувала
Учениця 10 класу
Криворізької ЗОШ I-III ступенів
№68
Дядечкина Аліна

Українознавчий погляд на хорове мистецтво України

У 20-х роках ХХ ст. український музичний простір набуває нових рис: розвиваються та поширюються такі жанри, як опера, композиторські пісні, яким характерне ліричне звучання, емоційне піднесення, використання елементів фольклору, оновлюється київська

У Києві з'являються талановиті діячі
хорового співу: О. Кошиць, М.
Леонтович, П. Козицький, Я.
Яциневич, К. Стеценко, Я.
Калішевський, М. Вериківський,
родоначальник української музичної
класики та етнофольклорних
інтересів університетського
студентства М. Лисенко, якому
належить особлива роль у процесі
відродження національної музичної
культури.

М. Лисенко – перший український композитор, який, підійшовши до пісенного фольклору по-науковому, виробив власні оригінальні методи обробки народних пісень, підняв цю галузь музичної творчості на значно вищий професійний рівень, заснував у Києві Музично-драматичну школу (1904).

Саме тоді народна пісня у хоровому викладенні почала свій тріумфальний

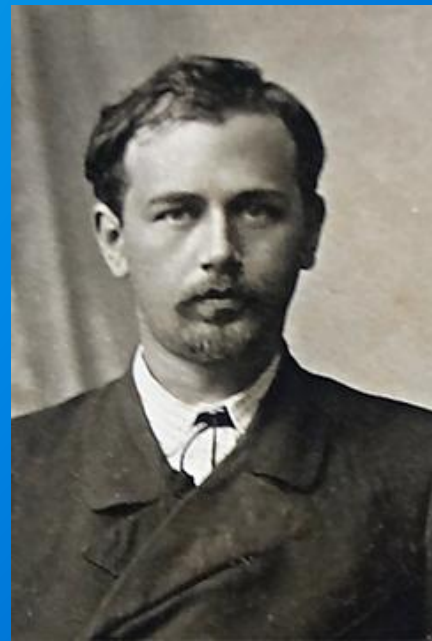
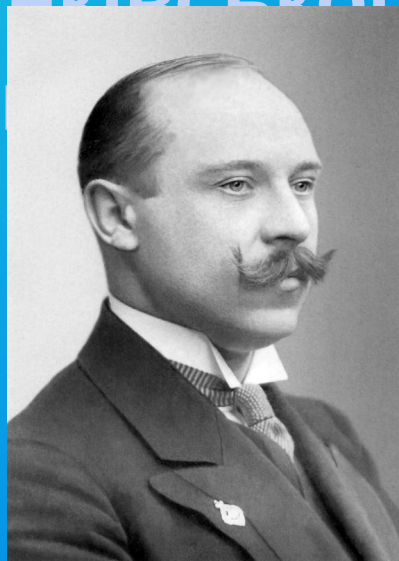

Національні хорові традиції України продовжували інтенсивно розвиватися і визначали нові імена професійних хорових диригентів. У червні 1919 року вперше відбулися концерти, повністю присвячені творчості Кирила Стеценка. Програма рясніла новими творами: «Живи, Україно», «Слава Вкраїні», «Радійте, співайте», «Над нами ніч», «До пісні» та ін. Надзвичайний успіх концертів сприяв тому, що ці твори підхопили інші хорові колективи, вони мали великий резонанс.

У 1930–60-х роках хорове мистецтво України розвивається завдяки діяльності визначних хормейстерів: П. Козицького, М. Вериківського, Г. Верьовки, Н. Городовенка, М. Тараканова, О. Гончарова, О. Мицьківського, О. Савчука, Є. Вахняни, Л. Козубова.

Найпоширеніший тип унікального народного багатоголосся – поліфонічне виконання підголоскового складу, яким користуються кращі хори України: Національний академічний український народний хор ім. Г. Верьовки, Черкаський державний заслужений український народний хор, Поліський народний хор «Льонок» та ін. «У ритміці та принципах голосоведення найпоширеніше виявляється самотність народної поліфонії...

Поява талановитих діячів хорового співу на чолі з родоначальником української музичної класики М. Лисенком була школою музичної хорової культури, яка благотворно вплинула на культуротворчий розвиток диригентсько-хорової освіти в Україні і займала особливе місце в суспільно-політичному та культурно-громадському житті. Завдяки винятковій обдарованості українського народу успішний розвиток хорового мистецтва в Україні ніколи не припинявся. Джерелом хорової діяльності завжди була і залишається глибинна українська народна пісня – об'єкт художньої обробки професіоналів-композиторів усіх епох.

